

CRIT DE CRIST

Veü la clariana.

Les portes obertes
trenquen el negre
i esclarixen el bosc
de randes i velluts.

Lentament,
calmosament,
s'apropa al poble
que l'aguaita

Davant d'Eil
fosca albereda
d'oms negres
balancejant-se
al compàs.

Darrere d'Eil
filades de potestat
bastons i salpassers,
filades de dentats
perles i lluentons.

Davalla carrers i places,
raconades i cantons
i els seus ulls,
cansats de segles,
esbrinen la multitud.

No veü els ulls
dels que miren,
no veü l'ànima
dels que saluden.

Albira enmig la maror
immensos ulls blancs,
clivelles a la carabruna
com la seua,
com la nostra.

Llàgrimes fugisseres
deixen rastre albi
a les galtes tibants
i tremolenques.

Entremig mantellines
i fumarel·les
es percep l'indument
de robavella.

Just en arribar,
vergonyós,
amaga els ulls
al paviment.

Travessa el rum-rum
i temorenc s'obri pas
un crit de silenci...
Senyor ajuda'ns...

Pareu aquesta marxa
d'armes en formació,
de mentides perfumades
i d'estampes aigualides.

Aparteu-vos del mig!
feu-vos a un costat!
i deixeu-me arribar
a aquells que em busquen.

Allunyeu pintes i fracs,
entorxats i jaquetes,
ciris i joies,
vanitats i espases.

I deixeu-me mirar,
trobar la necessitat,
esbrinar la pregaria,
detectar el patiment.

Deixeu-me baixar
d'aquest cadafal
en el que meu ficat
a rodar sense parar.

I deixeu que m'aprove
a aquells de cor net
que em necessiten
perquè no tenen futur.